

เทพีเขตน สีออกแดง

กาลครั้งหนึ่ง ณ บึงภาวนา
หมู่บ้านต้องสาป ที่ซึ่งสายสัมพันธ์ผลิบาน
เคียงข้างความตาย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

จักรี

หมู่บ้านถอดหัว

อิงครัต

จัดพิมพ์ : สำนักพิมพ์ภาพฟ้า
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม : ประภัสสร อวยจินดา
พิสูจน์อักษร : พรปวีณ์ โอทาทะ
ออกแบบปก : ญัฐรุจันท์ กัจฉมาภรณ์
ออกแบบรูปเล่ม : รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

อิงครัต.

หมู่บ้านถอดหัว.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ใจ, 2569.

272 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0756-8

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

คำนำบทเขียน

ผมคิดไว้ตั้งแต่เริ่มเขียนประโยคแรกในต้นฉบับ ว่าคำนำจะต้องยาวมากแน่ๆ เพราะผมไม่รู้ว่าจะมีโอกาสได้เขียนมันอีกเมื่อไหร่ นี่อาจเป็นบันทึกความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องราวที่เขียน รวมทั้งส่งคำพูดจากใจถึงผู้คนมากมายที่มีโอกาสได้พบเจอกันหรือไม่มีโอกาสนั้นอีกแล้ว ใครบางคนเคยพูดเอาไว้ว่า “โอกาสไม่รอจนเราทำสิ่งนั้นได้อย่างซ้ำของจงกระโดดเข้าหามัน” ผมจึงเหมือนปลาหิวกระหายที่สูบเหยื่อทันที เมื่อทางสำนักพิมพ์ยื่นมือเข้ามานำเสนอเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะเขียน รื้อกันอยู่หลายรอบจนผมเองแทบถอดใจ กว่าจะมาเป็น “หมู่บ้านถอดหัว” ที่คุณกำลังถืออยู่ มันคือผลงานที่ผมเขียนเนื้อเกือบหนึ่งกรีดเลือดใส่ลงไปเต็มอัตรา

ผมเลิกเขียนนิยายไปเมื่อ 6 ปีก่อน เพราะแม่ของผมเสียชีวิต โรคซึมเศร้าคิดว่าตัวผมไปนานพอควร รู้ดีว่าตัวเองไม่ได้เก่งกาจมากพอที่จะพาตัวเองขึ้นมาตามหาโอกาสที่เคยเปี่ยมล้นเหมือนครั้งเป็นคนหนุ่มช่างฝัน แต่ในใจยังคงชื่นชมและอิจฉาผู้คนมากมายที่ทำฝันตัวเองให้สำเร็จได้ตั้งหัวง ผมจำไม่ได้ว่ากลับมาเขียนนิยายตั้งแต่ตอนไหน ทว่าสิ่งที่สัมผัสได้คือ ความปรารถนา ที่อยากเห็นชื่อตัวเองอยู่บนหนังสือที่วางอยู่ตามร้านสักเล่ม ไม่เคยหายไปไหน...กระทั่งรู้จักกาฬกาล

“หมู่บ้านถอดหัว” ถูกเขียนขึ้นมาในวันที่ผมยังขลาดเขลาและไร้ความมั่นใจว่ามันจะออกมาดี ใช้ความพยายามหนักเกินกว่าที่คิด

ในการปรับเปลี่ยนเนื้อหาจนเข้าที่ แต่เมื่อไฟมันติด จึงลุกกลาม ผมปั่น
ต้นฉบับเรื่องนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย แก้มันซั้แล้วซ้าเล่าจนกว่าจะพอใจ
วางเส้นเรื่องทั้งความแฟนตาซีนิด ๆ คดีฆาตกรรมที่โหดปรานลงไป ถึง
อย่างนั้นนิยายเรื่องนี้อาจยังไม่สมบูรณ์แบบ แต่สำเร็จได้อย่างน่าพอใจ
ทั้งพร้อมที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มันจุดประกายให้ผมรู้ว่าความฝันของ
คนตัวเล็กตัวน้อยยิ่งใหญ่อะเพียงไหน และยังคงจะพาพวกเขาไปถึงปลายทาง
ให้ได้

ขอบคุณสำนักพิมพ์กาฬกาล ในเครือมู๊ค ไทม์ ที่ให้โอกาสผม
พีมี ที่ให้ความผ่อนคลายและเป็นกันเอง น่ารักกับผมเสมอ ตลอดมา
ครูเบ็ด มนต์ชีพ ผู้เป็นบรรณาธิการหลักของนิยายเล่มนี้ รู้ว่าครูคงเหนื่อย
มากๆ ตลอดช่วงเวลาที่ดูแลต้นฉบับเรื่องนี้ แต่ผมทำออกมาได้แล้วครับ
หวังว่าครูจะภูมิใจในตัวผม **บก. เปียโน** หนึ่งในทีมที่เข้ามาช่วยดูแล
ต้นฉบับ อีกทั้งทีมงานในกาฬกาลทุกๆ คน **พีชวิน พีพลอย พีภา
คุณอาร์ท** และคนอื่นๆ ที่เข้ามาสร้างความสุขระหว่างทาง รวมทั้งอ่าน
ต้นฉบับนี้ **เจ้าเปี้ยบ วรกันต์** ที่พูดคุยแลกเปลี่ยนกันบ่อยๆ ระหว่าง
เขียนงาน รวมทั้งจุดเริ่มต้นของผมกับบ้านหลังนี้ เพื่อนๆ ในกรุ๊ป
กาฬกาลรีวิว รุ่นที่ 1 **พียุ้ย ภู ยอด นีอบ** ดีใจที่รู้จักทุกคนครับ

พี่สาวและพี่ชายที่ผมรักเสมือนครอบครัว คอยซัพพอร์ตผม
อยู่ตลอด **พี้นท์ พีแทม** รักเสมอ นะครับ เธอด้วย **พีมีริน** รู้ใช่ไหม ว่าถ้า
ช่วงหนึ่งไม่มีเธออยู่ในชีวิต ผมคงมาถึงจุดนี้ไม่ได้ อีกคนหนึ่งขาด
ไม่ได้หรอก เราเคยร่วมหลับนอนและลงอ่าง (ออนเซน) ด้วยกันมาแล้ว
พีเทพ คนที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ความฝันก้าวแรกเมื่อ 11 ปีก่อน พูดคุย

ทุกสิ่ง บริกรษาทุกอย่าง และกอดไว้ในวันที่ย่าแม่ เรามีสัญญาที่ให้กันไว้ อยู่ อย่าทำผิดสัญญาเด็ดขาดล่ะ เพราะผมรักพี่และสัญญานั้นมากๆ ถึงจะเง่าใส่ไปบ้าง แต่ก็ไม่ผิดอะ! และอีกคนที่ผมเชื่อมั่นอย่างเหลือเกินว่าเขาได้ “อ่านผลงานผมทุกเรื่อง” ทั้งเรื่องสั้นและเรื่องยาว เป็นแรงบันดาลใจในหลายๆ สิ่งของการเป็นนักเขียน ทั้งเป็นวิทยากรที่ขับรถมารับผมไปอบรมในครั้งแรกเมื่อราวสิบปีก่อนด้วย **พีมิว ฐวัฒน์ธรพ์** ผู้เขียน “บันทึกลับดับชีพ” คำพูดที่พี่บอกกับผมเมื่อครั้งเราเจอกันที่พัฒนาการ ผมไม่เคยลืมครับ คอมเมนต์ที่ผ่านๆ มา ทำให้ผมรู้ว่าตัวเองยังต้องพัฒนาอีก หวังว่าวันนี้ผมจะพัฒนาขึ้นบ้างแล้วนะครับ

สุดท้าย ผู้มีพระคุณของผม **คุณพ่อ** ที่ไม่เคยห้ามความฝัน รับรู้และยินยอมให้ทำตามโดยตลอด แม้ว่าแม่ๆ ของผมทั้งสองคนจะไปเจอกันอยู่ข้างบนแล้ว ก็น่าจะคงยินดีกับผมอยู่ รวมทั้งคุณด้วยครับ **ผู้อ่านที่รัก** ทุกคนที่ไล่สายตาอ่านเรื่องราวเรื่อยเปื่อยของผมมาจนถึงตรงนี้ เรากำลังจะได้ทำความรู้จักกันผ่านตัวอักษร “ไม่มีคุณ...ไม่มีผม”

อิงครัต

คำนำสำนักพิมพ์

การได้เห็นผลงานของนักเขียนหน้าใหม่ถือเป็นความน่าตื่นเต้นอย่างหนึ่งของวงการหนังสือ เพราะทุกผลงานมักมาพร้อมมุมมองวิธีการเล่าเรื่อง และจินตนาการที่แตกต่างออกไป “หมู่บ้านถอดหัว” ก็เป็นหนึ่งในนั้น

บรรยากาศลึกลับ ความเชื่อ และความรัก... ค่อยๆ เปิดเผยไปตามลำดับ ขณะเดียวกันเส้นเรื่องของการสืบสวนก็ยังคงดำเนินไปอย่างเข้มข้น ชวนไขปริศนาและเงื่อนงำต่างๆ อย่างยากที่จะคาดเดา

ท่ามกลางบรรยากาศของความลึกลับและการค้นหาความจริง ผู้เขียนยังค่อยๆ แทรกช่วงเวลาของความรู้สึกที่อบอุ่นและชวนให้หัวใจเต้นเบาๆ ทำให้เรื่องราวไม่ได้มีเพียงความตึงเครียดของการสืบสวนเท่านั้น แต่ยังมีมิติของความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครที่ช่วยเติมเต็มอารมณ์ของเรื่องให้มีชีวิตชีวายิ่งขึ้น

สำนักพิมพ์ยินดีอย่างยิ่งที่ได้มีส่วนร่วมในการนำผลงานเรื่องนี้มาสู่ผู้อ่าน และหวังว่านิยายเล่มนี้จะมอบประสบการณ์การอ่านที่ทั้งชวนติดตามและชวนให้รู้สึกอบอุ่นไปพร้อมกัน

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนนักเขียนหน้าใหม่ และหวังว่าการเดินทางผ่านตัวอักษรใน “หมู่บ้านถอดหัว” จะเป็นอีกหนึ่งเรื่องราวหนึ่งสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่าน

สำนักพิมพ์กาฬกาฬ
บันเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

1

อันอะ (ไม่) พันถึงเธอ

ความจริงเดินตามร่องรอยแห่งความฝันวิปลาสนั้นอย่างไม่มีผิด
เพี้ยนแม้แต่ก้าวเดียว

ฝันร้ายฝังแน่นในความทรงจำของ **เช็ต** ครั้งแรกเมื่อตอนที่เขา
เรียนชั้นประถม

ทาวน์แฮร์สหลังข้างๆ เลี้ยงหมาตัวโต ขนของมันฟูนุ่มสีทองอร่าม
โกลเด้น รีทรีฟเวอร์ อายุสองขวบ ตัวเบ้อเริ่มเต็ม ชื่อเจ้าเบ้มตามขนาดตัว
เขาจำได้ดีว่าทุกเย็นหลังเลิกเรียน ตอนที่เจ้าของมันยังไม่กลับบ้าน
เจ้าเบ้มจะนอนเหงาและครางหึ่งๆ อยู่ที่หน้ารั้วบ้าน ยืนจมูกยาวๆ
ออกมาทำที่ท่าฟูดพิด ช่องว่างกว้างพอให้เขาสอดมือเข้าไปเข้าหยอก
กับมัน แต่เล็กเกินกว่าที่จะให้มุดลอดออกมา

ทุกครั้งที่เจอกัน มันจะดีใจ สายหางตุ๊กตัก็ก เข้ามาคลอเคลีย
ราวกับความเหงาทั้งวันหายไปเป็นปลิดทิ้ง เช็ตจะสอดสองแขนทั้งสอง
เข้าไปกอดเจ้าเบ้มให้แน่นๆ พุดคุยสะระตะ ราวกับเพื่อนที่ต่างสายพันธุ์
สื่อสารกันรู้เรื่อง กระทั่งตอนเย็น เมื่อเจ้าของกลับมา พี่สาวใจดียิ้มหวาน

จะพามันมาเดินเล่น และเซ็ตก็จะเป็นคนถือสายจูงพามันไปตะลอนทั่วหมู่บ้านราวกับเป็นเจ้าของเสียเอง

เขาเคยขอแม่ ว่าอยากเลี้ยงหมา และได้ขอเสนอมาว่า ถ้าเขาสามารถเรียนได้เกรดตามที่แม่ต้องการ จะให้เลี้ยง

นั่นจึงทำให้ได้เลี้ยงเจ้าเบ็มมอยู่อย่างนั้น เพราะไม่ว่าจะพยายามขนาดไหน ความรู้ความสามารถของเขาก็ไม่สามารถจุดเกรดที่คาบเส้นแค่ผ่านนั้นให้สูงขึ้นมาได้เลย แต่เซ็ตก็บอกตัวเองว่าไม่เป็นไร ถ้าหากว่าเขาเลี้ยงหมาตัวใหม่ เจ้าเบ็มก็คงเหงาแยะ

เซ็ตเผลอลับอยู่ที่โซฟาในห้องรับแขก ก่อนที่จะสะดุ้งสุดตัวเมื่อเขาฝันว่าเจ้าเบ็มนอนจมกองเลือดอยู่ที่ปากซอย

เด็กชายกุลิกจอลุกขึ้นมาด้วยความตกใจ ถลันไปที่หน้าบ้าน ก่อนที่จะเห็นว่ารั้วลูกกรงเปิดออก แต่ไม่มีท่าทีว่าพี่สาวใจดีจะกลับมา หัวใจของเขาร่วงลงไปอยู่ตาตุ่ม ไล่สายตามองซ้ายขวาอย่างตื่นตระหนก จนกระทั่งเห็นกลุ่มชาวบ้านยืนออกันอยู่ที่หน้าปากซอย

บ้านของเขาอยู่หลังสุดท้าย บ้านเลขที่ 20 จำได้แม่นยำว่าวิ่งออกไปสุดกำลังโดยไม่ใส่รองเท้า ไม่สนใจกรวดแหลมคมที่ทิ่มตำเท้าจนเลือดซิบ กระทั่งร่างเล็กจ้อยสามารถแหวกกลุ่มฝูงชนเข้าไปในพื้นที่ว่างได้ แล้วเสียงกรีดร้องราวจะขาดใจก็ดังขึ้นมา เมื่อเซ็ตเห็นเจ้าเบ็มนอนจมกองเลือดอยู่ตรงหน้า ลักษณะเดียวกันกับในฝันร้ายที่ปลุกเขาให้ตื่น - ตื่นมาเพื่อพบกับความจริงที่โหดร้ายกว่าหลายเท่า

นั่นคือฝันร้ายครั้งแรกในทรงจำ ฝันที่ทำลายทุกความสุขในชีวิตของเขาไปจนหมดสิ้น เด็กชายภาวนาด้วยทุกสิ่ง ให้ฝันร้ายครั้งนี้เป็น

ครั้งสุดท้าย แต่ดูเหมือนอะไรก็ตามที่รับคำไว้วอนจะสนุกกับการได้เห็นเขาเสียใจทูลนทูล เพราะฝันร้ายที่ปรารถนาให้มันจบสิ้น... กลับเป็นเพียงการนับหนึ่ง!

และมันก็ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องเลวร้ายอีกมากมายเกี่ยวกับความตายที่เข็ดไม่อาจหลีกเลี่ยง!

เข็ดเกลียดความฝัน... ฝันร้ายของเขามักเป็นลางบอกเหตุความตายของอะไรบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นคนรู้จัก สัตว์เลี้ยง เพื่อนบ้าน ญาติที่เคยพบเจอกันเพียงคนเดียว หรือกระทั่งหมาแมวจรรมิถนน ทั้งหมดจะถึงฆาตเหมือนเช่นที่เขาฝัน และไม่มีสักครั้งที่เข็ดจะแก้ไขอะไรได้ ทุกคนที่ปรากฏแหวะเวียนในวงค์แห่งความมืดดำจะตาย ตายกันหมด!!!

กระทั่งเขาเรียนจบชั้นประถม... ฝันร้ายนั้นก็หายไป

แล้วทำไมเขาจึงนึกถึงจุดต่างพร้อยในชีวิตนี้ขึ้นมาอีกอย่างนั้นนะหรือ ?

เพราะฝันร้ายครั้งนี้... มีเพื่อนของเขาในนั้น

มันกลับมาในรอบเกือบสิบปี ลางร้ายที่ไม่ปรารถนาจะรับรู้สิ่งที่เห็นคือดวงตาเหม่อลอยไร้แววของ บิ๊ก เพื่อนที่เขารักที่สุดในชีวิต ชูตนักศึกษาเปราะเลือด นอนแน่นิ่ง มันติดตาและหลอกหลอนทุกรายละเอียด กระทั่งตอนที่กระซอกตัวเองเพื่อหลบหนีสู่ความจริง สำหรับเข็ดแล้ว... มันคือหายนะ

วันนี้เป็นวันรับเอกสารวุฒิมัธยมศึกษา ทุกๆ คนที่เรียนจบทั้งระดับปวช. และ ปวส. จะต้องแต่งตัวด้วยชูตนักศึกษาเรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อไปรับเอกสารโดยพร้อมเพรียง ถ้าฝันร้ายของเขากำลังบอก

อะไรสักอย่าง ไม่มีวันไหนที่บิกต้องสวมชุดนักศึกษาอีกแล้วนอกจากวันนี้...หมายความว่าทุกอย่างกำลังจะเกิดขึ้น!

ในความฝัน ท่ามกลางผู้คนมากมาย การจรรยาบรรณพลุกพล่าน เสียงเพลงบรรเลงจากภายในสถาบันแว่วดังบอกเวลาแปดโมงตรง สัญญาณที่บอกว่าทุกคนต้องเตรียมตัวเข้าแถว...แต่บิกนอนอยู่ตรงนั้นริมทางม้าลายที่จะข้ามเข้าวิทยาลัย

มันจะเกิดขึ้นตอนแปดโมงตรง...ถ้าไปทันเขาอาจจะเปลี่ยนไม่สิ...ครั้งนี้จะเปลี่ยนมันให้ได้!

ชายหนุ่มตะลึงตะลึงลงจากห้องด้วยชุดที่เขาสวมนอนเพียงเสื้อกั๊กกับบอกเซอร์ลายตารางหมากรุก กระโจนออกนอกบ้านควมมอเตอร์ไซค์คันโปรดแล้วขับออกไปโดยเสียงเรียกของผู้เป็นแม่ไม่อาจทัดทาน นาฬิกาบนหน้าปัดบอกเวลาเจ็ดโมงยี่สิบนาที หากเขาบิดแบบลืมเป็นลืมตาย จะไปถึงหน้าวิทยาลัยในอีกยี่สิบนาที

ขอให้ทัน!

รถมอเตอร์ไซค์จอดลงที่จุดจอดหน้าร้านชำแห่งหนึ่ง ในตรอกเล็กๆ ข้างสถาบัน เขี่ยกนูโทรหาเพื่อนทันทีอย่างรีบร้อน

“ว่าไงมึง...กลัวกูไม่ตื่นหรือ?”

“ไอ้...ไอ้บิก มึงอยู่ไหน?” เขี่ยตะลึงละล้าละลักแทบไม่เป็นภาษา ตอบคำถามด้วยคำถาม “มึงมาถึงหน้าวิท’ลัยยัง?”

“กำลังลงจากสองแถว เวลาเหลือเฟือ มึงมาถึงแล้วหรือ...งั้นก็ไปรออยู่ที่หลังอาคารสามเลย”

“ไม่...ไม่ใช่ ไอ้บิก ม...มึงอย่าเพิ่งเข้าวิท’ลัยตอนนี้ มึง...อยู่ตรงไหน

ภูจะไปหา”

“ภูก็บอกอยู่ว่ากำลังจะลงรถ มึงจะมาหาทำเหี้ยอะ...เฮ้ย!”

เสียงในสายหยุดลงไปเท่านั้น ทั้งๆ ที่สายยังไม่วาง ในไม่กี่วินาทีถัดมา ก็ได้ยินเสียงความโกลาหลผ่านสายที่ยังคงแนบหู เชื่อมั่นว่ามันเกิดขึ้นแล้ว

“ไอ้บีก!!!” สมองตื้อตัน ไม่มีคำตอบให้กับสารพัดคำถามในหัว รู้เพียงแค่ว่าทำอะไรก็ได้...ไปหาบีกให้เร็วที่สุด!

เสียงกรีดร้องพร้อมกับบรรดานักศึกษาที่กรูกันออกมาจากตรอกเล็กๆ ตรงหน้าเป็นสัญญาณว่าเขามาถูกทาง แต่เข็ดยังหาเพื่อนของเขาไม่เจอ ชายหนุ่มพยายามตั้งสติทั้งที่ลนลาน กระทั่งสายตาเหลือบไปเห็นตรอกเล็กๆ ด้านขวามือ บีกกำลังวิ่งหน้าตาตื่นตรงมา พร้อมกับกลุ่มนักศึกษาสถาบันคู่อริซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมานาน

“ไอ้บีก...ทางนี้!” เข็ตส่งเสียงเรียกเพื่อนให้รู้ตัว พลางวิ่งสวนบีกเข้าไป กระโดดถีบกลางอกหนึ่งในคู่อริจนล้มคว่ำ

พวกมันมีกันห้าคน อาวุธครบมือทั้งกระบอง หน้าสาม และเหล็กท่อน เข็ตเหลือบมองรอบตัว เห็นท่อนเหล็กค้ำแผงขายของวางอยู่จึงคว้าขึ้นชู สถานการณ์ชะงักลงได้ชั่วคราว

“กลับไปให้หมดไอ้พวกเหี้ย” เข็ตตะคอกเสียงหนักข่มขวัญ ยืนประจันหน้า ทำใจดีสู้เสือทั้งที่มีมือสั้นระริก ยังคิดไม่ออกว่าสองต่อห้าจะหาความได้เปรียบจากตรงไหน

“ไอ้เข็ต เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับมึง” บีกพูดขึ้นหลังจากตั้งหลักได้

“เกี่ยวแน่ไอ้สัตว์” เข็ตพูดผ่านไรฟัน “มึงไปทำเหี้ยอะไรมา ?”

“ค่อยๆ หนึ่ก่อน” แม้บิกจะยืนเคียงข้างเพื่อน วางท่าไม่กลัวเกรง หากแต่ร่างกายกลับไม่สามารถเก็บซ่อนความตื่นตระหนกที่มีได้ แม้แต่น้อย

“เสือก... ใ้เหี้ย!” ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ใบหน้าคมสัน ผิวเข้มคล้ำ เกรียมแดดตะโกนกร้าว แม้จะดูเหมือนตั้งใจพูดใ้ชัด แต่สายตาอาฆาต มาดร้ายมองเลยผ่านไปยังบิก “กูจะเคลียร์กับใ้บิก มึงไม่เกี่ยวอย่าเจอ”

“เมี้ยมึงมาอยู่กับกูเอง... เป็นเหี้ยไรไม่ไปเคลียร์กับเมี้ยมึงละ” บิก ตะคอกกลับไป นันทำให้ชัดเข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด

“คนของกูเดี่ยวกูเคลียร์เอง ตอนนี้อยากเคลียร์กับมึงก่อน... หน้าตาก็ดีไม่น่ามาอยู่กับเมี้ยคนอื่นเลยวะ”

“ก็มึงหน้าเหี้ยใ้ใ้ห่านอด ผู้หญิงเขาเลยไม่เอาใ้” บิกสวนกลับ จนชัดที่อยู่ข้างๆ ถึงกับปรามความปากไวของเพื่อนไม่ทัน

“ใ้ชาติหมา!” สิ้นเสียงกริ้วกราดตวาดกร้าว คู่อริก็วิ่งเข้าใ้ทันที เพราะบิกดันไปกวนน้ำให้ชุ่นเสียแล้ว

ชายหนุ่มผิวเข้มหุ่นหันทะยานเข้าหาพร้อมตัวัดหน้าสามฟาดใ้สุดกำลัง ชัดรีบผลักบิกใ้พ้นวิถีแบบเส้นยาแดงผ่าแปด แล้วอึดตัวหวดเหล็กใ้มือเข้ากลางลำตัวจนอีกฝ่ายชะงัก บิกทรงตัวประเคนหมัดเข้ากลางแก้มขวาจนนือตล้มลง

ยังเหลือคนที่มาด้วยกันอีกสี่ ทั้งหมดพอเห็นความใ้เปรียบ กูกันเข้ามาปิดล้อม สองเพื่อนรักหันหลังชนกัน เรื่องวันนี้ไม่จบด้วยการเจรจา และชัดก็จะไม่ยอมใ้มันลงเฉยเหมือนใ้ในฝันเช่นกัน - สองต่อสี่ ต้องมีสติใ้มากเป็นสองเท่า

ไวเท่าความคิด หนึ่งในสี่หวิดอาวุธในมือเข้ามาอีกกระลอก เชีตเป็นคนหลบได้แล้วสวนกลับ ทว่ามีอีกคนที่พุ่งมาจากมุมอับ

“เชีตกั้ม!” บิ๊กตะโกนบอก อาศัยความคล่องแคล่วมากกว่าหันมาดหัวเชีตให้กั้มต่ำ เตะเข้าสี่ข้างคนที่ปองร้ายเพื่อนจนเสียหลักอาวุธหลุดมือไป

“มึงก็กั้ม!” เชีตคิดว่าอาวุธใกล้ตัว กระซอกคอเสื้อบิ๊กเหวี่ยงไปอีกทางเพื่อให้หลบพ้นการลอบทำร้ายด้านหลัง อาศัยความคล่องแคล่วที่มีมากกว่าฟาดข้อมือให้อาวุธร่วง แล้วฟาดซ้ำเข้าที่ลำตัวอีกครั้งจนล้มกองตอนนี้เหลือสองต่อสอง

มีจังหวะให้หนีแล้ว นั่นคือจุดประสงค์หลัก เขาไม่ได้ต้องการสู้จนวินาทีสุดท้าย แค่ต้องการพากันออกไปจากบริเวณนี้ เชีตหันมองซ้ายขวาเพื่อหาทางหนีทีไล่ ทว่าความหวังกลับพังทลายลงไปตรงหน้า เมื่อเสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัด เสียงก็กัก้องกัมปนาทฉีกกระชากความหวังเป็นเสียงๆ บิ๊กล้มลงไปต่อหน้า ก็รู้ร้องด้วยความเจ็บปวดขณะทีนั้นอดลุกขึ้นมา

ส่วนผลสมระหว่างความกลัวและความเดือดดาลกลายเป็นห้วงอารมณ์สะเปะสะปะ สองคนที่ยังเหลือถูกเชีตจัดการได้อย่างรวดเร็วเพื่อเปิดทางหนี บทสรุปในใจคือสู้มากกว่านี้ไม่ได้...มันมีปืน!

“วิ่งไ้อ์บัก...ทนหน่อย!” เชีตรวบรวมเร็วแรงสุดกำลัง ดึงแขนเพื่อนพาดคอ “ไปให้ถึงมุมตึก...นิดเดียว!”

บิ๊กกั้มพัน พยักหน้า ผื่นกาวเท้าตามเพื่อนไป แต่มันเจ็บปวดเกินกว่าที่คาดไว้ ร่างกายสิ้นสะท้านไม่ขยับตามต้องการ เหงื่อแตกเต็มหน้า

รูปหนึ่งในความคิดทักท้วงขึ้นว่าหากยังกระตองกันไปอย่างนี้ จะไม่มีใครรอดไปเลยสักคน แรงเหือกสุดท้ายเขาจึงไม่ได้ใช้มันเพื่อหนี - บิ๊กกัดฟันกรอด ผลักเข็ชต์ให้ถอยห่าง แล้วทิ้งตัวลงกับพื้นอย่างจามน

“.....” เข็ชต์ตกใจสุดขีดกับการกระทำของเพื่อน ทว่าเมื่อหันมองกลับเห็นรอยยิ้มขมขื่นและเสียงตะโกนจากความรู้สึกที่ดังกึกก้องจากจิตใจที่ระส่ำระสาย

กูรักมันนะเพื่อน แต่อย่ามาตายเพราะกูเลย!

เข็ชต์ตั้งท่าวิ่งกลับไปหาเพื่อน ทว่าในจังหวะนั้นคู่อริอีกคนก็วิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว มันกระโจนข้ามร่างคนเจ็บอย่างไม่แยแส มีดยาวฟุตเศษในมือเงื้อง่าขึ้นสุดองศา เป้าหมายคือตัวแสบในเรื่องนี้อย่างเข็ชต์เพียงคนเดียว!

“สัตว์เอ๊ย!” เข็ชต์ตะโกนอย่างเดือดดาลแล้ววิ่งเข้าใส่อีกฝ่ายราวกับคนไร้ความคิด แต่เขาเสียบ๊ิกไปตอนนี้อย่างไร? ไม่อยากพ่ายแพ้ให้กับฝันร้ายอีกแล้ว “มึงก็มาดิ... ไข่แม่เย้X!!!”

แสงสีเงินยวงสะท้อนวูบวาบในดวงตา เมื่อมีดถูกฟันลงมาสุดแรง!

ในวินาทีที่เข็ชต์หลับตาลงเตรียมรับชะตากรรม ร่างกายกลับถูกเหวี่ยงอย่างแรงจนลอยคว้างอย่างไม่ทันตั้งตัว แผ่นหลังอัดกระแทกกับกำแพงอีกฝั่งอย่างรุนแรง จุกจนพุดอะไรไม่ออก แต่ร่างกายกลับไร้ซึ่งบาดแผลจากคมมีดที่น่าองงน

“มึงเป็นใครวะ!!?” ชายถือมีดตะโกนลั่นอย่างหัวเสียกับคนที่เข้ามาข่มขาม “เลือกเหยื่อไหนกหนาไอ้สัตว์!”

สิ่งแรกที่ปรากฏแก่สายตาเข็ชต์คือเลือดที่สาดกระจ่ายเป็นทาง

ตามแรงเหวี่ยงของมิด ไครบางคนยื่นค้อมตัวเซถลาล่าถอยไปหลายก้าว
ชุดนักศึกษาแขนยาวสีขาวสะอาดถูกย้อมจนแดงฉานในพริบตา

เข็ตรู้จักคนๆ นั้น คนที่เอาตัวเข้ามารับคมมีดแทน มีคำถาม
มากมายแต่ไม่ใช่ตอนนี้ เขาสนใจแค่บิกคนเดียวเท่านั้น

“ไ้บิก...ว๊ิง!!!” เข็ตแหกปากลั่น

“.....”

ทว่าบิกไม่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ อีกแล้ว เขาสติแตกจนไม่อาจ
ควบคุม เมื่อเห็นวินาทีที่คมมีดปาดเฉือนผิวหนังชายหนุ่มนิรนามในระยะ
ประชิด จนเลือดสดกระเซ็นเต็มหน้าและร่างกายตัวเอง

กลิ่นคาวของความตายโชยชายคลุ้ง ภาพแสนโหดร้ายฉายวนจน
ติดตาไม่อาจลบ ซ้ำอยู่ในจิตสำนึกไม่จบสิ้น เนื้อตัวสั่นเทิ้ม ลมหายใจ
กระชั้นถี่จนเจียนขาดหวัง รู้ว่าต้องหนีแล้ว...แต่ไม่รู้ต้องหนีอย่างไร ?

“อ...ไ้บิก บิก!!!” เข็ตละล่ำละลักเร่งเร้า เมื่อเห็นว่าน็อตเดิน
เข้าใกล้ขึ้นเรื่อยๆ แววดตาและสีหน้าที่แสนโหดเหี้ยมดูราวกับไม่ใช่
คนรุ่นเดียวกันเลยสักนิด ตอนนี้อีกฝ่ายไม่ต่างจากปีศาจจากขุมนรก

“บาย...ไ้ซ้ครอก” น็อตยกปืนขึ้นเล็งอย่างไม่ลังเล แสยะยิ้ม
เย้ยหยันอย่างมีความสุขที่ได้...ลั่นไก!

เข็ตพุ่งเข้าหาเพื่อนรักสุดแรงเกิด แต่กลับมีเพียงความเงิบงัน
ภายหลังเสียงระเบิดของดินปืน ความไร้อำนาจกลายเป็นแรงกดดัน
ที่ไม่อาจรับไหว ความคิดกระจัดกระจาย สติแตกสลายไปพร้อมๆ กับโลก
ทั้งใบ

บิกทิ้งตัวลงนอนแน่นิ่งกับพื้น ดวงตาที่มองกลับมาว่างเปล่า

เหม่อลอย หน้าผากปรากฏภูฏาระสุนที่เจาะทะลวงกะโหลกกระเบิดสมอง เป็นจุด พรากลมหายใจและอนาคตคนๆ หนึ่งไปในพริบตา

เสียงผีเท้าร่วขึ้นอีกครั้ง พวกมันทั้งห้าคนพากันวิ่งหายไป แล้วเมื่อหนึ่งในนั้นพูดขึ้นว่า ไอ้เหี้ย...แม่งตายแล้ววะ

เหลือเพียงเซ็ตที่ล่องลอยคว้างคว้างอยู่กับภาพวินาทีสุดท้าย ที่เพื่อนรักถูกพรากไปต่อหน้าต่อตา

“มึง!!!” หางตาตวัดอย่างขุ่นแค้น หันมองชายหนุ่มแขนโชกเลือด ที่ทิ้งตัวพังก่าแพงอย่างหมดเรี่ยวแรง เซ็ตกระซากตัวเองลุกขึ้นแล้วซัดหมัดเข้าใส่ไบหน้าอีกฝ่ายเต็มแรงจนล้มลงตรงหน้า “เพราะมึง...ไอ้เก่า ไอ้เหี้ย มึงทำให้บ๊ิกต้องตาย...เพราะมึง กูถึงช่วยบ๊ิกไม่ได้ เพราะมึง มึงมึง!!!”

ความโกรธแค้นทำให้คนสูญเสียเพื่อนรักหน้ามีดตามัว ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้วโดยสมบูรณ์ เหตุผลกลายเป็นสิ่งไม่จำเป็นเมื่อเซ็ตก้าวเข้าไปยืนคร่อมร่างของเก่าแล้วร่วหมัดเข้าที่ไบหน้าอีกหลายต่อหลายครั้งพร้อมถ้อยคำหยาบคายที่ก่นด่าสาปแช่งนานาอย่างคนขาดสติ โดยที่ผู้ถูกกระทำไม่แม้แต่จะตอบโต้ใดๆ

เซ็ตลงไม้ลงมืออยู่อย่างนั้นจนสาแก่ใจ ก่อนแผดเสียงแห่งความเจ็บปวดและสิ้นหวังออกมาอย่างน่าสมเพช เดินกลับไปทิ้งร่างลงจมกองเลือดของบ๊ิก โอบกอด กิ่งเกลือก ทูรนทวยาย พุ่มพ่ายท่ามกลางสายตาผู้คนมองด้วยความเวทนา

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป...เซ็ตจ้องมองดวงตาเหม่อลอยไร้แววของบ๊ิกในชุดนักศึกษาสีแดงฉานอย่างสิ้นหวัง

เสียงสัญญาณเรียกเข้าแถวตั้งขึ้นประหนึ่งตอกย้ำบทสรุปสุดท้าย
ของฉากนองเลือดที่เกิดขึ้นซ้ำสอง

ความจริงยังคงเดินตามร่องรอยแห่งความฝันวิปลาสนั้นอย่าง
ไม่มีผิดเพี้ยนแม้แต่ก้าวเดียว

2

ความจริงเป็นสิ่งที่ตาย

บิกมันชอบดอกไม้พวกนี้หรือ ?

เซ็ตยีนนิ่งหน้าโลงเย็นที่ประดับประดาไปด้วยดอกไม้มานานา สีฉันทสวยงาม แต่ไม่ยากจำได้ว่าไอ้บิกเคยบอกว่าตัวเองชอบดอกไม้สีหวานแบบนั้น มันคงกำลังทำหน้าที่เหยเกแล้วบอกว่าดอกไม้ที่กำลังโอบล้อมตัวมันในตอนนีไคตรจะแต่ัว พร้อมกับเดินหนีไป - ผู้คนเริ่มพลุกพล่านมีเพียงเซ็ตที่ยืนอยู่กับที่คล้ายเวลาหยุดหมุนชั่วขณะ ก่อนความรู้สึกตีบตันที่ลำคอ มือสั่นระริกราวกับถูกไฟเผาทั้งที่น้ำในแก้วเย็นเฉียบ

ควันฐปลอยพลิวผ่านหน้า ราวกับคำอำลาเสียดังนั้น สายตาของคนที่ยังไม่ขยับไปไหนสอดส่องแต่อะไรที่ไม่เป็นหลักแหล่ง พวงหรีดที่มุ่มซ่ายเสียงนิตหน้อย บ้ายอาลัยรักเลยไม่ตรงดูไม่สวยงาม เขาเดินไปจับมันตั้งให้ตรง เพราะกลัวว่าเพื่อนเจ้าระเบียบจะบ่นเอา ผู้คนมากหน้าหลายตาเดินผ่านไปมา สนไหลกลับไปโดยไร้ซึ่งคำทักทาย

“พระจะสวดแล้วมึง” เพื่อนคนหนึ่งเดินมาบอก เซ็ตยังพยักหน้า โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร ร่างกายเบาหวิวพาตัวเองไปยัง

ที่นั่งหลังสุด แก้อีตีสี่น้ำเงินวางเรียงเป็นแถว วางเปล่า เขาขยับเข้าไปนั่งตัวที่สอง โดยลืมไปว่า จะไม่มีใครมานั่งที่เก้าอี้ตัวแรก

ทุกอย่างช้าลง เสียงผู้คนพูดคุยรายล้อมยิ่งอลังงังไม่ได้ศัพท์ กระทั่งการสวดอภิธรรมผ่านไป เขายังคงนั่งอยู่ที่เดิมตรงนั้น ผู้คนเดินผ่านไปมา แต่เขี่ยยังไม่ขยับ รวากับนั่งดูทีวีที่รายการจบไปแล้ว แต่ไม่ต้องการที่จะปิดมันลง หาอะไรคั่นเวลา หยิบโทรทัศน์ที่ขึ้นมาปลดล็อก แต่ไม่ได้ทำอะไรต่อ แสงสว่างจึงดับลงเมื่อเวลาผ่านไปพักหนึ่ง ไม่นานทั้งศาลาก็ตกอยู่ในความสลัวราง ไฟเกือบทั้งหมดดับลงไปแล้ว เหลือเพียงแสงวิบวับระดับกล่องเหล็กที่มุมหนึ่ง

ผู้คนต่างหายกลับไป เวลาของพวกเขาจะต้องเดินต่อ เขี่ยเองก็เช่นกัน แต่เขายังรู้สึกเหมือนทุกอย่างหยุดลงตรงหน้า ภาพความทรงจำอันเลวร้ายซ้อนทับกับความฝัน ประโยชน์ของมันคืออะไรกันแน่ ทำให้เขาเจ็บปวด รู้สึกผิด หรือ ทำให้พยายามทุกๆ อย่างเพื่อจะแก้ไขในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้

ถ้ามาเร็วกว่านั้น ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปมั๊ย ?

ความทรงจำ เสียงหัวเราะ และภาพที่เคยอยู่ด้วยกันไหลทะลักกลับมาเป็นฉากๆ ฉายวนอยู่อย่างนั้นแม้ความรู้สึกในเวลานี้จะรับแทบไม่ไหว แต่มันคิดถึง...มันคิดถึงจนไม่รู้จะพูดยังไง

เขี่ยไม่เคยเผื่อใจถึงการจากลา อนาคตที่วาดหวังไว้ยังคงมีแต่ปักอยู่ในนั้นเต็มไปหมดทุกเรื่องราว ยังอยากจะอยู่ด้วยกัน ทำอะไรด้วยกันอีกตั้งมากมาย - ภาพฝันทุกอย่างจึงดับลง เพราะเขาคิดถึงอนาคตที่ต้องอยู่คนเดียวไม่ออก

“เซ็ด...”

“อ้อ” ชายหนุ่มขานตอบโดยไม่หันกลับไปมอง สายตายังคง ล่องลอยแว้งคว้าง ไม่จับจ้องสิ่งใด

“กลับเถอะ ฟรุ้งนี่ค่อยมาใหม่”

“มึงกลับไปเลย คีนนี้กูจะนอนกับไอ้บิก” พุดจบจึงหันไปมอง ถึง ได้รู้ว่าคนที่มาคุยด้วยคือ กฤษ เพื่อนร่วมชั้นที่ให้ความช่วยเหลือ เกี่ยวกับคดีความที่เกิดขึ้นมา “ยังอยากอยู่กับมัน”

กฤษ มีน้ำชายเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่ เหตุสุดดั่งกล่าวอยู่ใน ความรับผิดชอบพอดี รายละเอียดต่างๆ ที่เซ็ดยังไม่พร้อมให้ปากคำ จึงมีกฤษที่คอยช่วยเหลือ ให้ข้อมูลต่างๆ รวมทั้งชี้เบาะแสให้กับทาง เจ้าหน้าที่ สุดท้ายแล้ว แม้นักศึกษาที่ก่อเหตุจะถูกจับกุมตัวได้ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แต่นั่นก็คือสิ่งที่ควรจะเกิด - สิ่งที่ไม่ควรจะเกิดคือบิกโดน ยิงตาย

ภาพจากกล้องวงจรปิดของร้านค้าใกล้ๆ ช่วยขยายผล และเป็น หลักฐานให้กับเซ็ด ว่าเขาไม่ได้มีความผิดใดๆ กับเหตุการณ์นี้ และยัง ได้รับบาดเจ็บจากเหตุปะทะนั้นอีกต่างหาก ไม่ต่างกันเลยสักนิด ทั้งเขา และบิกก็ไม่มีความผิดด้วยกันทั้งคู่ ความแตกต่างเดียวคือสติที่ขาดหวัง ของคนที่แทบไม่มีสิ่งนั้น พรากเพื่อนของเขาไป...ตลอดกาล

กฤษลากเก้าอี้แล้วทิ้งตัวนั่งลงข้างๆ ปล่อยให้ความเจ็บปวดไหลผ่าน ชั่วครู่ “กูไม่เข้าใจมึงหรือว่ามึงเสียใจแค่ไหน ไม่ได้สนิทกับไอ้บิกมา ตั้งแต่เด็กๆ เหมือนมึง แต่กูเสียใจนะที่คนอย่างมันต้องเจอกับเรื่องราว แบบนี้ ไม่มีมันห้องคงเจ็บตลอดห้าปีที่เรียนด้วยกันมา ถ้าแมงมองมึงอยู่

มันคงบนมึงตายห่า มึงชอบสร้างปัญหาให้มันอยู่เรื่อย ตอนนี่ก็เลือก
ต่อต้าน”

“กูแหม่งตัวปัญหาจริงแหละ”

“ใจเย็นไอ้เซ็ด กูไม่ได้ซ้ำเติมมึง”

“แหม่งช่วยกูมาทั้งชีวิต...แต่กูเสือกช่วยมันไม่ได้เลย”

“ใครมันจะไปชนะลูกปืนได้วะ...ฉิบหาย” กริซตบขาเพื่อน “มึง
ทำทุกอย่างเท่าที่มึงทำได้แล้ว คนเราแหม่งบางที่มันน่าหงุดหงิดตรงที่ไม่
สามารถแก้ทุกปัญหาได้นี้แหละ สถานการณ์แบบนั้น มีใครไม่หนีบ้างวะ
ก็มีแค่มึง กับไอ้เก๋า”

“ไอ้เซี่ยนั่น!” อยู่ๆ เซ็ดก็ฉุนเฉียวขึ้นมา สายตาที่หันมองคู่สนทนา
แปรเปลี่ยนเป็นความเกรี้ยวกราด “ถ้าแหม่งไม่เข้ามาขวางไอ้บิกแหม่งก็
ไม่ตาย”

“แต่มึงน่าจะตายห่าเอา” กริซถอนหายใจ ชยับตัวเล็กน้อยเพื่อ
ดึงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า “นี่ให้มึงดูเป็นกรณีพิเศษเลยนะ ถือว่า
เป็นเด็กเส้นเลย ภาพจากกล้องวงจรแวงนั่นนะ ได้มาจากน้ำกู”

พูดจบ กริซจึงเปิดไฟลีวิตโอจากกล้องวงจรปิดที่ตั้งกล่าว แล้วยื่น
โทรศัพท์ให้กับเซ็ด เจ้าตัวหยิบขึ้นมาเปิดดูเจียบๆ มือสั่นระรัว เพราะมันคือ
สถานการณ์ที่คล้ายกับจะย่ำเดือนความเจ็บปวดเป็นครั้งที่สาม นี่คือ
ห้วงเวลาตอนที่บิกกำลังโดนยิง เสียงกีดพันกรอดดั่งขึ้นในความเจียบ

กริซอธิบายระหว่างที่วิตโอกำลังเล่นไปเรื่อยๆ แล้วเอื้อมมือมา
กอดหยุดเอาไว้ “ตรงนี้...ไอ้ห่านั่นแหม่งกระโดดข้ามไอ้บิกไปเลย เห็นมั๊ย
เป้าของมันไม่ใช่ไอ้บิก แต่เป็นมึง มีดยาวเป็นศอก ง้างสุดขนาดนี้

มองจากดาดฟ้าตึกไบฮอกยังรู้เลยว่ามันเล็งตรงไหนของมึง”

“.....”

“หัวมึงงาใจ้เซ็ด กลางกระหม่อมเนีย...” วิดีโอเล่นต่อไป เป็นฉากที่เก่า บุคคลที่สามวิ่งเข้ามาจากมุมอับสายตาของกล้องวงจรปิด แล้วผลึกตัวของเซ็ดอย่างแรงจนเขากระเด็นไปติดกำแพงอีกฝั่ง มีดพินพลาดหัวของเขาไปแบบเส้นยาแดงผ่าแปด แต่สิ่งที่เข้ามาจับมันแทนก็คือเก่าที่ชี้แขนกันเอาไว้จนได้รับบาดเจ็บสาหัส “ตอนนั้นมึงคงไม่ได้สังเกตอะไรหรอก แต่ที่ใจ้เก่าแหม่งทำคือการช่วยชีวิตมึงเว้ย ไม่ได้เสือกเข้ามาไม่รู้เรื่องสักหน่อย”

เซ็ดยังคงตกอยู่ในภาวะวังค์ความเงียบ กระทั่งกรีซแค้นหัวเราะขึ้นมา

“แล้วมึงจำได้ปะ มึงทำอะไรจากนั้น ?”

“กู...”

“ใช้ครับผมคุณเพื่อน มึงต่อยมันจนรวงตรงนั้นแหละ ไม่พอ มึงยังซ้ำเข้าไปอีกไม่รู้กี่หมัด ทั้งๆ ที่แหม่ง...ทำให้มึงไม่ต้องหัวเบะ” กรีซดึงโทรศัพท์ขึ้นมา ปิดจอแล้วเก็บลงที่เดิม

เซ็ดยังคงนิ่งเงียบ ไม่หือไม่อือ

“กูไม่ได้มาตำหนิหรือซ้ำเติมมึงหรอกนะ แค่อยากจะบอกว่าตอนนี้ มึงต้องตั้งสติให้มากๆ มากกว่าที่ผ่านๆ มา สิ่งที่มีงทำในตอนช่วยใจ้บีก มันก็สุดทางแล้ว แต่ถ้าใจ้เก่าไม่ช่วยมึง สิ่งที่จะเปลี่ยนไปคือมึงหัวเบะ ส่วนใจ้บีกก็ไม่รอด ตายคู่แหง - ตอนนั้นมึงอาจจะกำลังสติแตก แต่ใจ้เก่าแหม่งดันไปบอกกับน้ำกู่ว่าไม่ประสงค์จะเอาเรื่องอะไรมึงเลย ที่ไปต่อยมัน ไม่งั้นมึงคงโดนพยายามฆ่าไปแล้วละ ส่วนใจ้ตัวที่พินยังง

ก็โดนหนัก มิ่งโชคตีมากนะเช็ด ฎมาบอกมิ่งเท่านี้แหละ ไปนะ...จัดการ
อารมณ์ให้ไวละ”

กรีซตบไหล่เพื่อนอีกสองครั้งก่อนที่จะลุกไป ถ้าสิ่งที่เขาควรทำ
คือการเตือนสติเช็ดให้เจ้าตัวเล็กกว่าวามและคิดอะไรให้รอบคอบขึ้น มันคง
ประสบความสำเร็จแล้ว จึงปล่อยให้เพื่อนนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง
ให้ได้ใช้ความคิดมากขึ้น ไม่ว่าจะนอนอยู่กับความเสียใจที่มากเกินไป
จนหนูนวกตาบอดลืมมองทุกสิ่งรอบข้างและจมน้ำตาตาย

สิ่งหนึ่งที่กรีซคิดว่าอยากทำแต่ไม่ควร คือการให้อีกฝ่ายดูรูป
บาดแผลที่เก่าเอาตัวเข้ามารับมือแทน ว่ามันหนักหน่วงและรุนแรง
ขนาดไหน เพราะเก่าถูกนำส่งโรงพยาบาลเพื่อเข้าทำการผ่าตัดด่วน
คมมีดสะบัดกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นบางส่วนจนขาดออกจากกัน น้ำชายที่
ติดตามเรื่องนี้อยู่ยังถึงกับส่ายหน้าเมื่อเห็นท่าที่ของหมอที่ไม่กล้ารับรองว่า
แขนของเก่าจะกลับมาใช้งานได้ตามเดิมร้อยเปอร์เซ็นต์

หันกลับไปดูอีกครั้งหลังจากที่เดินจากมาพอสมควร เช็ดนั่งค้อมตัว
ซบใบหน้ากับฝ่ามือ ร่างกายสั่นระริก แล้วจึงตัดสินใจเดินต่อไป เพราะ
รู้ว่าหากบิกอยู่กับเขา เช็ดคงได้รับการปลอบประโลมที่โหยหาแล้ว

การจากลาคือรางวัลที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงของเวลา มันจะมอบให้
กับผู้คนบนโลกไม่ว่าช้าหรือเร็ว เปลวไฟค่อยๆ ทำหน้าที่ในการส่งบิก
ไปสู่ภพภูมิใหม่ คงเหลือไว้เพียงภาพทรงจำในวงค์แสนเงียบงัน เช็ด
ยังคงยืนอยู่ตรงหน้าบ้านได้ จ้องมองบานประตูเหล็กค่อยๆ ปิดลงเพียง